

N.V. DRUKKERIJ M.H.
LA RIVIERE & VOORHOEVE
3-GRAVENHAGE

EEN GULDEN VAN SIMON

Tekst: H. J. Teutscher

Prentjes: Jenny Dalenoord

Uitgave: Raad voor de zending der Ned. Herv. Kerk, Oegstgeest

Over het voorhoofd van de kleine Simon trok een diepe rimpel. Hij was in ernstige gedachten verzonken, terwijl hij achter zijn moeder aan liep, op weg naar de pasar. Op zijn hoofd droeg hij een mandje met rijpe pisang, die hij straks op de markt, want dat betekent „pasar”, zou verkopen.

Vandaag was het al Woensdag! Hoe moest dat nu? Zaterdag zou het grote kinder-zendingsfeest gevierd worden. Vierhonderd kinderen van de zondagschool in Seroei, op Nieuw Guinea, zouden bij elkaar komen op een groot grasveld. En nu hadden de goeroe's, dat zijn de onderwijzers, gezegd, dat alle kinderen iets moesten meenemen op het zendingsfeest.

„Kijk zelf maar, wat je geven kan!” had de goeroe van Simon gezegd. „Er staat vast wel iets in jullie tuin, dat je van je vader of moeder hebben mag: pisang of knollen; of misschien mag je wel een paar klappers (kokosnoten) meebrengen. De Heer vraagt niet, of je grote dingen kan geven! Maar ook al heb je nog zo weinig, toch kun je wel iets geven voor de Heer!

Straks als jullie alles bij elkaar gebracht hebben, gaan we het aan de grote mensen verkopen. Want er komen natuurlijk ook veel grote mensen op het feest! En als we dan al het geld bij elkaar hebben, kunnen we iemand wegsturen naar de overkant, naar de bergen, om daar aan de mensen te gaan vertellen van de Heer Jezus. Want de mensen van de bergen weten nog niet wie de Heer Jezus is! Ze hebben nog nooit gehoord, dat de Heer Jezus de Goede Herder is, die van alle mensen houdt."

Toen de zondagsschool uitging, was Simon hard naar huis gehold om gauw aan zijn moeder te vertellen van het grote feest, dat komen ging.

„En we moeten allemaal wat meebrengen. 't Is voor de Heer Jezus!"

„Daar komt niks van in, hoor jongen! Wat wou je meenemen?" had zijn moeder met een knorrige stem gezegd. „Je bent groot genoeg om te begrijpen, dat je moeder maar een arme weduwnaar is! We hebben hier elke dag zes hongerige monden vol te stoppen en dat is meer dan genoeg"

Uit het veld geslagen, was de kleine Simon afgedropen. Wat moest hij nu beginnen? Hij kon straks toch niet met lege handen aankomen als alle andere kinderen wel wat meebrachten. En 't was toch zeker voor de Heer Jezus! Lang zat hij te piekeren, geleund tegen een pisang-stam, die naast hun huis stond. Maar hij wist niet, wat hij doen moest.

En nu was het al midden in de week. Nog drie dagen en dan was het de dag van het feest. Nicodemus, die naast hem woonde, had hem al verteld, dat hij een grote zak knollen mocht geven. En Mientje van de overkant had al vier grote klappers onder haar huis klaar liggen.

't Zou best kunnen! Ze konden best wat uit de tuin missen. Als z'n moeder het maar wou. Kijk, nu liep ze zelf met een grote draagtas op haar rug, vol met knollen. Die zouden straks op de pasar wel drie gulden opbrengen. En de rijpe pisang in de mand op zijn hoofd, die bracht vast wel een gulden op! Dan had moeder toch weer geld ook. En in de tuin stonden nog veel meer knollen. Waarom wilde moeder nu niet een klein beetje geven voor het feest? Waarom deed zijn moeder vaak zo knorrig, als hij vroeg, of hij iets mocht geven? 's Zondags ook, als hij om een cent vroeg voor de zondagsschool. Meestal kreeg hij er wel een, maar altijd bromde moeder, dat ze zo arm was en dat ze maar een weduwwrouw was.

Maar de goeroe had toch immers gezegd, dat je moest laten zien, dat je dankbaar was, omdat de Heer voor je zorgde. Als je de hele week elke dag eten had gekregen van de Heer en nooit met een lege maag hoefde te gaan, moest je op Zondag ook laten zien, dat je blij was, omdat de Heer zo goed voor je zorgde.

„Al kun je maar een cent meebrengen”, zei de goeroe, „dan is het ook goed. Als je die cent maar geeft met een blij hart.”

Wacht, hij wist al wat. In een hoek van hun tuin lag een hele berg droge takken en pisangbladeren. Daar smeed hij de tros pisang neer en dekte ze toe met een paar bladeren. Fijn, nu had hij dan toch, wat hij hebben moest!

Met haastige stappen liep hij het paadje verder af, tot aan het huis van de goeroe. Daar waren een paar andere jongens aan het vegen op het erf. Gauw pakte hij ook een bezem en hielp ijverig mee. Hij durfde niet op of om te kijken. „Hé, Simon, kom je helpen?” riep één van de jongens. „En 't is niet eens je beurt om te vegen!”

„Geeft niet! Dan zijn jullie toch zeker gauwer klaar”.

De jongens lachten maar wat tegen elkaar. Ze snapten er niets van, dat die Simon zo maar ging meevegen, zonder dat hij aan de beurt was.

„Zo Simon, kom je ook helpen? Dat is nog eens mooi van je, jó!” zei de goeroe, die juist om de hoek van het huis was gekomen en daar Simon zag staan vegen. Simon kreeg het er benauwd van. Waarom moesten ze nu allemaal zo'n drukte maken over die vegerij van hem.

„Hé, goeroe”, klonk opeens een boze stem van de weg, „weet je dat je een dief op je erf hebt?”

Simon dacht dat hij door de grond ging. Schuw keek hij naar de weg en zag daar de vader van Nicodemus staan. De man leunde tegen het hek van het goeroe-erf, en hield een tros pisang in de hand, de tros, die Simon verstoep had. Nu was hij verloren! Weglopen kon hij niet meer! Diep boog hij zich over zijn bezem en veegde over een stuk erf, dat al schoon was, alsof hij er bergen vuil zag liggen.

De goeroe was naar de vader van Nicodemus gegaan. De andere jongens kwamen er bij staan. Alleen Simon veegde door. Het bonsde in zijn hoofd en het prikte achter zijn ogen.

„Simon”, riep de goeroe, „kom eens hier!”

Met gebogen hoofd kwam hij naar voren.

„Zo mannetje, dacht je mijn pisang te kunnen stelen!” riep de vader van Nicodemus hem al uit de verte toe. „Dan moet je voortaan beter uitkijken, hoor! Je dacht zeker, dat ik je niet zag, toen je er mee wegrende. Je bent een gemene dief! En dat is nou de oudste zoon van een arme weduwnrouw! Je maakt je moeder te schandel!”

Simon barstte in snikken uit. De goeroe maakte een kalmerend gebaar tegen de man, die nog verder wilde razen.

„Waarom deed je dat, Simon?” vroeg de goeroe, „had je soms zo'n honger?” „'t Was voor het feest, voor morgen”, snikte Simon het uit. „Ik had nog niets, om morgen mee te brengen!”

„O, was 't dat”, zei de goeroe, „dan begrijp ik het al!”

„Maak je maar niet nog langer boos en neem je pisang rustig mee naar huis, vader!” zei de goeroe tegen de man, „ik zal 't wel met dat kereltje in orde maken, reken maar” en hij wierp een strenge blik in de richting van Simon.

„Kom jij maar eens mee, jongetje”, zei de goeroe met een harde stem en gedwee volgde de kleine Simon hem naar het achterhuis. De andere jongens keken hem nieuwsgierig na.

In de keuken, vlak bij het grote houtvuur, waarboven de kookpotten aan stukken ijzerdraad hingen te pruttelen, ging de goeroe op de grond zitten en begon op zijn gemak een sirih-pruim klaar te maken. De njora reikte hem zwijgend het houten bakje, waarin de kalk en de pinang-noten opgeborgen waren. Simon snikte het uit en kon maar niet tot bedaren komen. Hij was bang, hij was vreselijk bang voor wat er nu zou gaan gebeuren.

„Zo, Simon, dus jij bent een dief!”

„Maar maar ik wou 't niet voor mezelf nemen; 't was voor het feest, 't was voor de Heer Jezus!”

„Voor de Heer Jezus? Maar Simon, dacht je dat de Heer Jezus blij zou zijn met die gestolen pisang van jou? Dat kan niet, kereltje! Had je je moeder niet gevraagd om iets uit jullie eigen tuin te mogen halen?”

„Ja, maar mijn moeder vond het niet goed! – En ik was zo bang om met lege handen te komen!”

„Ja, dat was ook wel naar, Simon; dat begrijp ik best! Maar daarom mag je nog niet stelen! En nu heb je weer niets. Maar ik weet 't goed gemaakt! Je bent een sterke kerel, die best zelf wat doen kan. Hier, neem het hakmes mee! Achter de keuken ligt een dik blok hout. Ga dat maar fijn hakken. En maak er dan een grote bos van. Mørgenochtend mag jij die bos hout meebrengen. Die verkopen we dan op het feest. Dan heb je toch iets om te geven, voor de Heer Jezus! En dan heb je er echt zelf voor gewerkt!”

Even later klonken de slagen van de kleine Simon onafgebroken voort. En toen de goeroe na een uur kwam kijken, lag er een hele berg prachtig brandhout klaar. Met een stuk rotan werd alles bijeengebonden. Nu had Simon echt iets om zelf te geven!

Het werd een groot en blij feest. De zon straalde, alsof hij ook blij was met al de kinderen samen. De fluiten en trommels weerklonken en in een lange optocht trokken de kinderen naar het veld. Ieder kind droeg een kleine vracht; de een sjouwde een mand pisang, de andere torste een zak vol knollen. Verderop droegen een paar grotere jongens een stok tussen zich in, waaraan een hele rij klappers hing te bungelen.

En midden tussen de vrolijk zingende kinderschaar liep trots en blij de kleine Simon met een enorme bos brandhout op zijn hoofd. Toen ze allemaal in rijen op het veld zaten, werd er verteld en gezongen en op de fluiten gespeeld. Op een geweldige stapel lagen al de kindergeschenken bijeen. Later op de dag werd alles verkocht. De mensen verdrongen zich om de stapel, om iets uit te zoeken en te kopen.

Op een afstand stond de kleine Simon toe te zien. Speurend bleven zijn ogen hangen aan de grote bos brandhout, die temidden van trossen pisang en klappers te wachten lag op een koper.

Al meer werd er gekocht, al kleiner werd de stapel! Een paar keer had Simon gezien, dat iemand de bos hout beetpakte. Maar telkens ging de koop niet door. Was het te duur? Of was die hele bos soms te zwaar om mee te nemen?

Opeens zag hij een grote hand naar het brandhout grijpen. Een stevige zwaai en . . . plof, daar werd hij buiten de kring van mensen op de grond gesmeten.

Angstvallig speurden Simons ogen naar de goeroe, die er bij stond. „Best hout, meneer!”, hoorde hij hem met luide stem zeggen. En . . . hij zag het duidelijk, hij kon zich niet vergissen, daar kreeg de goeroe een zilveren gulden in zijn hand gestopt. Zijn hout! Zijn gulden!

Een gulden voor de Heer! Zijn gulden!

Die avond kwam de vrouw van de goeroe op bezoek bij de moeder van Simon. Samen zaten ze op de vloer in de keuken, dicht bij het houtvuur, dat de duisternis verlichtte. Simon zat aan de andere kant, zijn slapende zusje op zijn schoot. Hij moest op haar passen, terwijl zijn moeder voor het vuur zorgde en de knollen kookte, die ze straks warm zouden opeten.

Simon voelde zich even angstig, toen de njora daar binnen kwam. Maar ze ging gezellig naast moeder zitten en maakte een sirih-pruim klaar uit het kleine mandje, dat moeder haar toeschoof. Na een poosje begon ze toch te vertellen. Simon schrok er van. Ze vertelde precies wat er gebeurd was, aan Simons moeder.

„Ja Anna, zo zie je maar: een gulden voor de Heer, echt gegeven door je flinke zoon. Laat je buurman maar niet meer boos op hem zijn. Van de kinderen kunnen we soms nog leren, dat we dankbaar moeten zijn, juist als wij het misschien zouden vergeten.”

„Ja njora, ik ben blij, dat het zo gelopen is! Bijna een dief, die Simon van me!
Maar nu is het goed. Ik zal niet boos op hem zijn. En die gulden die was
echt voor de Heer.”

En toen lachte moeder even naar Simon, die bedremmeld zat te kijken. Haar
ogen glansden blij in het licht van de vlamengloed

